

Overweging 16-12-2018, derde Advent

Lezing: Maleachi 3: 14 en Lucas 3: 1-6

Lieve mensen, gemeente van onze Heer Jezus Christus

Gisteren was ik op de kerstmarkt in Wesepe.

Daar heb ik als verhalenverteller in het kader van Klein Salland enkele kerstverhalen verteld aan mensen van 0 tot 95 jaar.

In de kerk zong ook het Wijhese mannenkoor.

Prachtig, ik kreeg al weer helemaal zin

in de samenwerking met hen voor de kerstnachtviering.

Maar er werd ook een lied gezongen:

It's the most wonderful time in the year.

Het is de allermooiste tijd van het jaar, dat mij weer bepaalde bij wat ik de afgelopen twee weken veel heb gehoord.

In het pastoraat, het Noaberhuus, maar ook als ik her en der in het dorp of de winkel met mensen praat,

hoor ik, dat de decembermaand zo'n moeilijke maand is.

Een maand met een dubbel gevoel is.

Eenzijds gezellig, druk en leuk.

Versierde etalages, lichtje te kust en te keur.

Recepten van allerhande.

Het kan niet op en nogmaals, het moet vooral gezellig zijn.

Maar van de andere kant is het voor velen

ook een maand waarbij men denkt:

oh, was het maar weer voorbij!

Want juist deze maand doet velen herinneren aan verlies van dierbaren.

Is er niet dat verwachtingsvolle uitzien in de Adventsperiode naar hoop en licht van Kerst, maar voelt het leven soms meer als het lopen in een woestijn, waar je doorheen moet.

Bij het voorbereiden van de dienst vanmorgen vroeg ik me dan ook af:

kunnen de Bijbellezingen ook helpen

om die weg wat lichter en hoopvoller te maken?

Lijken ze op de lezingen van vorige week?

In eerste instantie leken dat eindtijdlezingen,

maar bij het doorlezen zat er ook hoop in.

En was ook de conclusie dat de lezingen waren bedoeld om hoop te geven aan mensen die het al moeilijk hebben.

Al lijkt het leven, zoals de tak, dood te zijn, toch gaat de boom weer uitbotten.

Maar ook vanmorgen zijn het volgens mij geen gemakkelijke lezingen.
Waar gaat het precies over?

Al lezende kwam ik erachter dat het ook te maken heeft
met een weg zoeken in het leven.
En waarbij het woord schoonmaak naar voren kwam.
Zo van: er moet ook iets gebeuren!

Dat was ook zo bij de profeet Maleachi.
Hij reageert op de dingen die hij in zijn eigen tijd ziet gebeuren.
Sommige ballingen uit Juda,
soms al een 2^e of 3^e generatie zijn teruggekeerd uit Babel.
Ze komen naar Jeruzalem om deze stad,
de tempel en de omgeving weer op te bouwen.
Maar zijn gedesillusioneerd. Want de tempeldienst is verwaarloosd.
Mensen hebben afgehaakt.
Ze zien dat onrechtvaardigen het voor de wind gaat door hun graaicultuur.
Terwijl de mensen die goed willen doen, er voor een ander willen zijn,
leven naar Gods regels juist onrecht lijden.
En ze vragen zich dan ook af of het nog zin heeft om te geloven,
rechtvaardig te leven om te zien naar anderen?
En ook: Waar is God?
Is God nog betrokken op de wereld?
Waar zullen wij ons nog druk over maken?

Iets dat we ook horen in onze tijd.
Er zijn soms grote acties voor bepaalde doelen
en dan hoor je achteraf dat er veel aan de strijkstok blijft hangen.
Of kijk naar onze kleine acties:
Minima voor minima de afgelopen dagen
of de spaardoosjes voor Kinderen in de knel,
Ook dan hoor je: Is dat nou allemaal nodig?
En ook nu horen we nogal eens de opmerking
ten aanzien van het wereldgebeuren,
ik noemde het vorige week ook al:
Waarom laat God het toe?
Oorlog, rampen, de toestand
aan de grens tussen Mexico en Amerika.
Soms lijkt het dan heel aantrekkelijk
om maar gewoon voor jezelf te leven en de boel de boel laten.

Maar tegen die gedachten wil Maleachi zich juist verzetten.
Hetzelfde geldt voor Johannes.
In die tijd leefde men onder het regime van de Romeinen.
De religieuze leiders hielden meer rekening
met de regels van de Romeinen dan met Gods regels.
Johannes wordt geroepen door God
om het volk op te roepen tot ommekeer
Om het anders te gaan doen.
Want als je Gods regels in de wind slaat,
dan gaat het vroeg of laat fout.
Dat leert de bijbel ons steeds weer.
Daarom roept Johannes om tot ommekeer.

En daarin kunnen Johannes en Maleachi
ook ons aanspreken op ons doen en laten.
Wij leven momenteel in de wereld van de haast.
Vlug dit, vlug dat.
24 uren economie, alhoewel de meesten
altijd nog werken tussen 8 en 5,
Maar ons ieder leven komt wel eens klem te zitten,
tussen wat bijvoorbeeld je werkgever
of de samenleving van je vraagt
Dan is er weer een deadline voor vrijdagmiddag
en als het niet af is ga je maar gewoon door op vrijdagavond.
Maar is er ook nog tijd voor wat God van ons vraagt?
Het is soms best moeilijk om toch in onze samenleving
iets te laten zien in onze handel en wandel
en wat ons beweegt als christen.
Ook wij moeten af en toe schoonmaak houden.
Niet alleen letterlijk in je huis, maar ook in ons geestelijk leven.
In ons kerkelijk leven.
Ons weer bezinnen en ons omkeren naar God en naar elkaar.
Want voelen we ons vanuit ons geloof
nog verantwoordelijk voor elkaar?
Ja als ik gisteren de opbrengst zag
voor minima voor minima.
Georganiseerd vanuit de kerken in Wijhe.
Dat zijn voor mij kleine lichtjes van hoop.
Maar verwachten wij in onze eigen harten
nog dat koningskind?

Of worden we ook teveel in beslag genomen
door alle andere toeters en bellen rondom Kerst.
Wat zullen we eten, drinken en dragen?
En wie moeten we vragen?
Ach jouw ouders of je oude tante alweer?
Zijn we daarmee bezig of is er in ons ook een ander verlangen?
In het werkelijk omzien naar elkaar?
Ook naar hen die dit niet zo'n fijne tijd vinden.
Want het is soms afzien in de woestijn van het leven.
Maar we mogen elkaar helpen om
een weg te banen door de woestijn.
Immers God heeft het beloofd
in het eeuwigdurend verbond.
Ik zal er zijn voor jou!
Eens komt een rechter aan het licht.
Moge het zo zijn.
Amen